

POSTANOWIENIE

Dnia 15 kwietnia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

w sprawie **S.Z.**

skazanego z art. 231 § 2 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art.11 § 2 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 15 kwietnia 2026 r.,

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania orzeczenia,

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 listopada 2024 r. w sprawie IV Ka 954/23, Sąd Okręgowy w Poznaniu częściowo zmienił wyrok Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu z dnia 18 października 2022 r., sygn. akt VIII K 569/17 i wymierzył S.Z. m.in. karę łączną 7 lat pozbawienia wolności.

Zaskarżając wyrok Sądu odwoławczego w całości, obrońca skazanego, podnosząc w kasacji zarzuty rażącego naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. art. 12 § 1 k.k., a w konsekwencji naruszenia art. 439 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 25 § 1 pkt 2 k.p.k., obraży prawa procesowego, tj. art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 40 § 1 pkt 7 k.p.k., art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 368 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka w zw. z art. 6 k.p.k., czy art. 433 § 2 k.p.k., wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz wyroku Sądu Rejonowego Poznań –

Stare Miasto w Poznaniu i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu pierwszoinstancyjnym. Jednocześnie wniósł o wstrzymanie wykonania wyroku w całości.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Zasadnie zauważa obrońca, iż zastosowanie instytucji z art. 532 § 1 k.p.k. winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem skargi kasacyjnej spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne, i w zasadzie nieodwracalne, następstwa (m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 2003 r., IV KK 347/03, czy z dnia 20 października 2022 r., II KK 473/22). Niejednokrotnie Sąd Najwyższy zwracał uwagę, iż tego rodzaju skutki mogą zaistnieć wówczas, gdy już pobieżna analiza wniesionej kasacji świadczy o jej zasadności, a tym samym o konieczności uchylenia zaskarżonego nią wyroku. Wtedy bowiem dochodzi do odbywania przez skazanego kary, która ze względu na charakter zaistniałych uchybień, nie powinna być wykonywana.

Mimo przekonania autora kasacji, że „już pobieżna analiza zarzutów kasacyjnych, w zestawieniu z niedostrzeżeniem przez Sąd odwoławczy licznych wad rozstrzygnięcia Sądu I instancji, stanowiących m.in. bezwzględne przyczyny odwoławcze, pozwala na stwierdzenie, że podniesione zarzuty *prima facie* zdają się być z dużym prawdopodobieństwem zasadne. Również charakter podniesionych zarzutów umożliwi przeprowadzenie ich rzetelnej, wstępnej oceny bez szczegółowego analizowania zaistniałego w sprawie stanu faktycznego” (k – 35 kasacji), Sąd Najwyższy dokonując wstępnej kontroli nadzwyczajnego środka zaskarżenia wniesionego przez trzech obrońców, nie znalazł podstaw do jednoznacznego uznania stawianych zarzutów za oczywiście zasadne, co dotyczy także tych, które zalicza się do kategorii bezwzględnych przyczyn odwoławczych. Podnoszone przez obrońcę okoliczności nie mają w swojej wymowie takiego charakteru, który jednoznacznie prowadziłby do wniosku, iż wykonanie orzeczonej wobec skazanego S.Z. kary rodziłoby nieodwracalne i zbyt poważne dla niego następstwa. Jednocześnie pamiętać należy, że przyjęte stanowisko nie przesądza

o ostatecznym rozstrzygnięciu sprawy, które musi być poprzedzone pogłębioną analizą i oceną podniesionych zarzutów.

Sąd Najwyższy, nie przesądzając ostatecznego rozstrzygnięcia kwestii zasadności kasacji obrońcy adw. P.K., a także pozostałych obrońców, doszedł do przekonania, iż nie zachodzą wystarczające podstawy do zastosowania instytucja wstrzymania wykonania orzeczenia w trybie przepisu art. 532 § 1 k.p.k., w związku z powyższym orzekł jak na wstępie.

[WB]

[r.g.]